

ธรรมะ: บุญญพลัง

พุทธอุทยานเกาะกลางน้ำบุญญพลัง จ.กาญจนบุรี

19 บทธรรม

บทที่ 2 เพื่อน

www.boonyapalang.com

บทที่ 2 เพื่อน

ที่วิหารกลางน้ำ...มีงานปฏิมากรรมจากใจชิ้นหนึ่ง ทำความแปลกประหลาดใจให้กับหลาย ๆ คน เป็นองค์ปฏิมาแทนพระพุทธองค์ ไม่ค่อยเหมือนกับที่เคยพบเห็นกันทั่วๆ ไป

ในส่วนของ ทรวดทรง พระพักตร์ เส้นเกศา แปกตา น้าแปลกใจ ในรูปลักษณะของหุ่นขี้ผึ้งผสมดินน้ำมัน จะไม่แปลกอะไรเลย

ถ้าผู้สร้างสรรค์ เป็นผู้ชำนาญการ จะไม่งาม อะไรเลย ถ้าผู้ปั้น เป็นผู้คล่องในเชิงประติมา แต่ที่แปลก สวยงาม ถูกตา และถูกใจ

เพราะผู้ปั้น ไม่เคยปั้นอะไรเลย ในชีวิต นอกจากปั้นน้ำให้เป็นตัว เพื่อหวังหลอกล่อ ปั้นไม่เป็น ไม่รู้อะไรเลย นี่เป็นครั้งแรก ปั้นได้ไง...ทำได้ไง...

สงสัยมีองค์ลงมาช่วยปั้น เป็นไปไม่ได้ โม่แน่ ว่าไม่เคยปั้น ไม่เชื่อหรือ กตัว ?????? เรียงแถวกันเข้ามาตั้งคำถาม “ฉันแค่ไม่สงสัย” ผู้ปั้นตอบหยิ่งงั้น

โห...งง โวย ถามว่าปั้นได้ไง ดันตอบมาหยิ่งงี้ “ฉันไม่สงสัย และยอมรับมัน ก็แค่นั้น” แน่ กวน สั้น ดี นอ อีกว่าะ ไม่สงสัยและยอมรับมัน

แค่นี้ แล้วมันจะปั้นออกมาได้อย่างไร บ้าแล้ว ! ฉันเองก็ไม่สงสัย ที่ท่านออกอาการเช่นนี้ ท่านไม่เข้าใจ ไม่รู้ มีนง สับสน อาการทั้งหลายเหล่านี้ เป็นเพราะท่าน สงสัย

สงสัยมา สงสัยไป มากๆ เข้า ขี้แตก ไอ้ขี้ที่แตกออกมานี้แหละ ทำให้ท่านมีอาการหนัก ในสมองเต็มไปด้วยขี้ เกิดอาการลั้งเล ไม่แน่ใจ ครุ่นคิด สับสน มีนง

จินตนาการไม่โดนจริง ในผลที่เห็น จากนั้น ในสมองที่หมักหมม ไปด้วยขี้นี้แหละ มันจะค่อยๆ ไหลออกไป ในทางหวาดระแวง ไม่ไว้วางใจ

คตินั้น คตินี้ ขี้มั่วไปเรื่อย ที่สุดก็ถึงจุดระเบิด ตัดสินใจแทนทุกๆ สิ่งในโลก ด้วยความเข้าใจ ที่ไม่เข้าใจของตัวเอง ทำลายสิ่งที่เคยรัก

เคยหลง เคยชอบ ด้วยซี้ที่แตกเต็มหัวนี้แหละ หลงไปจากสภาวะเดิม จิตเกิดอาการ วิปلاส เพราะไปยึดมั่นในซี้ ของสงสัย ที่มันแตกออกมาเต็มหัว เหม็นทั้งตัว

และกระจายทั่วไปถึงผู้อื่น นี่ละอาการหลง เพราะหลงนั้นแหละ จึงสงสัย หลงน้อย สงสัยน้อย หลงมาก สงสัยมาก เมื่อสงสัยรวมกันมากๆ

เป็นบ่อยๆ มันก็เลยเกิดความชำนาญ ตกผลึกออกมาเป็นซี้ ด้วยความเคยชินกลายเป็นมนุษย์พันธุ์ “ซี้สงสัย” เมื่อท่านเป็นมนุษย์ ซี้สงสัย

ท่านก็จะแปลงกาย สงสัยไปเรื่อย ทุกเรื่องนั้นแหละ มันเป็นอาการหลงอย่างหนึ่ง และได้หลงไปแล้ว ถึงแม้ว่าจะอธิบายยังไง มันก็สงสัย

เพราะท่านไปยึดติดกับภาวะ การจดจำในสัญญาอารมณ์เดิม ที่ว่า “ตัวฉัน ไม่เคยปั้นอะไรมาก่อนในชีวิต นี่เป็นการปั้นครั้งแรก”

นั่นแหละท่านจึงเกิดอาการสงสัย ถ้าจำมาว่า ฉันเคยปั้น มีความชำนาญงาน ความสงสัยก็ไม่มี เพราะท่านไปยึดกับสัญญาอารมณ์ ว่าปั้นได้

ความจริง ปั้นได้หรือปั้นไม่ได้ ไม่เห็นแปลก แต่ที่มันแปลก เพราะเราไปยึดกับสมมุติ ที่เคยจดจำ ไม่วางมันลง พอโดนสมมุติใหม่ เช่น คำว่า “ปั้นได้” เข้ามาเยือน

มันก็เลยเป็นการหวาดระแวง ไม่ยอมรับ ออกอาการต้านทาน หลงยึดอยู่กับสมมุติที่จำมาว่า “ไม่เคยปั้น” เกิดอาการหักล้างกันในสภาวะของจิต

ท่านจึงได้เกิดคำถาม ด้วยความสงสัย และท่านทั้งหลายก็เกิดความสงสัยอย่างนี้ทุกเรื่อง ถ้าไปขัดแย้งกับความทรงจำที่ท่านเคยมี

ฉันเอง ไม่สงสัย ที่ท่านถาม ไม่สงสัย ที่ท่านสงสัย แม้จะตอบข้อสงสัย เพื่อให้หาย สงสัย ท่านก็จะยังคง สงสัย ไม่ยอมหายจาก สงสัย อยู่ นั่นแหละ

คนหลง มักจะสงสัย “เอ...หยั่งงั้นรีเปล่า เอ...หยั่งงั้นรีเปล่า” ขาดความมั่นใจ เอาแน่ เอาอน ออะไรไม่ได้ ที่หลง เพราะไปยึดมั่น ถือมั่น กับสมมุติ

ที่ตัวเองจดจำเอาไว้ แต่ก่อนเก่า ถอดถอนความทรงจำนั้นไม่เป็น ตัวเองจำ และรู้มาว่า ฉันทไม่เคยบั้น ก็เลยไปจำคำเหล่านี้ไว้

เป็นอารมณ์ สัญญา แปลเป็นโปรแกรมสมองออกไปว่า เมื่อไม่เคยทำ ก็ย่อมจะทำได้ เอาความคิดและลักษณะของตัวเองเป็นหลัก

ยึดเยียดและแพร่เชื้อไปทั่วโลก พอเห็นว่า ฉันทันบั้นออกมาได้ มันก็เลยเกิดภาวะสงสัย ที่สงสัย เพราะไม่เข้าใจตัวเอง ว่าได้เข้าไปยึดในสมมุติความจำ

โปรแกรมแห่งจิต ก็เลยเกิดอาการขัดแย้ง แย้ง เพราะรับมา ไม่ตรงกับที่รู้ รับไม่ได้กับสิ่งใหม่ นอกเหนือจากที่รู้ ที่จำมา เกิดอาการผลึกใส ต้านทาน

โปรแกรมรู้ตัวใหม่ จากทางตา หู ลิ้น จมูก กาย ใจ โปรแกรมแห่งจิตก็เลย “แองค์” เมื่อแองค์ขึ้นมา ความสงสัยก็เลยเกิด เกิดภาวะทางจิตที่เรียกว่า “วิปลาต”

เกิดความสับสน งุนงง ตัดสินใจไม่ได้ว่า ใช่หรือไม่ใช่ จริงหรือไม่จริง รับหรือไม่รับ เกิดแรงต้านขึ้นมา ต้านมากๆ เข้า ซึ่ก็เลยแตกกระจายฟุ้งไปทั้งหัว

ถ้าต้านขึ้นมา อยู่ในปากของความถูกใจ มันก็เกิดอาการแปลกใจ สงสัย อย่างชื่นชม ถ้าต้านขึ้นมา ในปากไม่ถูกใจ มันก็จะเกิด อาการสงสัย

ไม่ไว้ใจ หวาดระแวง ทุรนทุรายใจ ไม่รู้จบ นี่แหละ เขาเรียกว่า “เพี้ยน” ถ้าเป็นคอมพิวเตอร์ ก็เรียกว่าโปรแกรมมันแองค์ที่แองค์

เพราะมันสับสน ตัดสินใจไม่ออก บอกไม่ถูก เหมือนไฟผ่านเครื่องไม่พอ หรือไฟตก เครื่องคอมพิวเตอร์ มันตัดสินใจไม่ถูก ว่าจะรันโปรแกรมต่อหรือหยุด

มันก็เลยเกิดอาการ “แองค์” ทำลายโปรแกรมเดิมด้วย และจะรับข้อมูลใหม่ด้วย ทำลายด้วย รับด้วย ก่อด้วย ดับด้วยนั่นละ มันแองค์ หาความแน่นอนอะไรไม่ได้

คนเราก็เป็นอย่างนั้น เรียกว่าง่าย ๆ ว่า “เพี้ยน” ฉันทไม่สงสัยว่า ทำไมถึงบั้นออกมาได้ พอๆ กับ ไม่สงสัย ที่ท่านทั้งหลายพากันสงสัย

“เรา ไม่ขัดแย้งกับใครๆ ในโลก” นั่นพ่อเรา กล่าวเอาไว้ กว่าเมื่อสองพันห้าร้อยกว่าปีนั่น “แต่ใครๆ ในโลก นั้นแหละ ต่างขัดแย้งกับเรา” นาน ! เห็นไหม

เพราะพ่อเรา ท่านไม่สงสัยอะไร ไตๆ ในโลก ท่านรู้และเข้าใจแล้ว แต่ใครๆ ในโลกต่างสงสัยในพ่อเรา พ่อเรา อยู่ในใจ มันจะแปลกอะไร

ถ้าเอาใจออกมาปั้น รูปลักษณะก็อยู่ที่ใจ ใจจะอยู่ที่ไหน ใจที่สวย ย่อมแสดงออกมาสวย บางท่านก็แสดง ออกมาทางกาย แต่ฉันแสดง

สื่อออกมาทางด้านวัตถุ มันจะแปลกอะไร บางคนแหกปาก เพ้ออยู่คนเดียว ชักดิน ชักงอ อยู่บนเวที ผู้ชม ผู้ร่วม ก็มองเห็นว่าดี

กาลผ่านไป พอดีไปมีธรรม หวนกลับมานั่งคิด ภูเขาไปขนาดนั้นได้ยังไง ให้ไปชักดิน ชักงอ แหกปาก เฮ้อๆ ตอนนี่ ก็คงไม่กล้า

นั่นแหละ มันเป็นอาการแสดงออกอย่างหนึ่งของจิต พอแก่ตัวลง เจียบลง สงบลง มันก็เริ่มเห็นชัด ชัดในความเพี้ยนๆ ในตัวเรา

ใจ ที่เข้าใจ ย่อมไม่สงสัยในใจ เมื่อไม่สงสัย จะทำอะไร มันก็ได้ตามใจหวัง มันรวย มันสวย อยู่ในใจ เมื่อใจมัน รวย มันก็พอ เกิดความเพียงพอ ไม่แสวงหา

ใจที่แสวงหา ยังอัศจรรย์อยู่ คนพอ ย่อมเป็นคนรวย ใจมันก็สวย ใครจะมาว่าไม่รวย ไม่สวย ไม่เอาไหน ช่างแม่ง มัน อย่าเอาใจออกไปสงสัย

ถ้ามีแต่สงสัยอยู่ “กูจะปั้นได้ไหมหนอ จะทำได้ไหมหนอ” มันก็ไม่ยอมลงมือปั้นสักที สงสัยจนเป็นขี้ สงสัยแม่งอยู่นั่นแหละ ที่สุด

ก็ไม่มีรูปปั้น ปั้นออกมาให้พวกท่านได้สงสัย จะไม่มีสงสัยใดๆ ถ้าฉันไม่เอาสงสัยในใจออก ! ฉันต้องขจัดตัว สงสัยในใจออกก่อน

เมื่อไล่ตะเพิดมันออกไปแล้ว บ้านในใจฉันก็ว่าง มันเปิดแน่บ ไปหาที่อยู่ใหม่ นึกว่ามันจะไปอยู่ที่ไหน ? แม่ง ้วย ! พวกเราๆ ท่านๆ ดันไปรับมันไว้อีก

มันน่ารักนักรีใจ ไอนี้ละ มันตัวเลว ถ้าทางพระไอนี้แหละ ตัวขัดขวางมรรคผล เจริญขึ้นไม่ได้ ติดไอ้ตัวสงสัย จนซีมันแตกเขระอะไปทั้งหัว

นี่ต้องออกอาการกำมือ กำไม้ ปั่นหน้าอย่างตุ้ตตุ้ กรีด ออกมาให้ลั่น ให้รู้กันรีใจ ท่านถึงจะได้เชื่อว่า มันแล้ว... เลว อย่าไปเปิดบ้านรับมันเข้ามาอยู่ด้วยเลย เขียวนะ

ท่านไม่เชื่อหรอก เพราะท่าน รักมันซะแล้ว มันยึดท่านซะแล้ว บ้านใหม่ของมัน จึงแสดงออกมาทางหน้าตา ท่าทาง และจิตใจ ให้เกิดความสงสัย

ส่วนฉันไม่สงสัย บ้านในใจฉันว่าง เมื่อย่าง มันก็อิสระ จะพูด จะทำ จะคิด มันก็อิสระ ใครจะไป ใครจะมา ก็ ไปได้ ไม่ผลักไส ไสส่ง ผู้ไม่ถูกใจรับไว้ได้หมด

แล้วให้ทั้งหมดกลับออกไป บ้านฉันจะได้ว่าง รับผู้มาเยือนใหม่อีก..... “อิสระเหนือสิ่งใด มั่นใจในโกเด็ก” นี่...สมัยก่อนเคยได้ยิน

สพอตโฆษณาว่าอย่างนี้ นี่แหละอารมณ์นี้เลย โกเด็กนี่เป็นคนชาย โกปี หรือ กาแพ แกงแกง มั่นใจได้ แหม...ผ่าไปคิดว่าเป็นผ้าอนามัย ใช้แล้วมันใจ อะไอย่างนั้น

พวกท่านไม่อิสระ เพราะภาระ ห่วง ยึดไม่ปล่อย เอาใจเป็นอาหาร ของไอ้ตัวสงสัย ให้มันแข็งแรงใหญ่โต จน ซีแตกออกมาแน่นหัว เป็นไอ้ตัว “ซีสงสัย”

ใครจะรู้มั่งว่า มีอยู่วันหนึ่ง องค์พระปฐมมา ท่านเบือที่จะนั่งเฉยๆ ท่านได้ลุกขึ้น กระโดดลงมาจากแท่นปั้น คอ ท่านเอียงไปข้าง ไหล่ยุบไปซีก

หลายคนต่างตกใจ เสียอกเสียใจที่ท่านพัง ความสงสัยก็พลันเกิดขึ้นมา ว่าฉันจะว่าไง จะปั้นใหม่ไหม เสียอก เสียใจ เสียเวลา

ที่อุตสาห์ยีนขาแข็ง ปั่นออกมา เกิดความท้อแท้สิ้นหวัง หมดกำลังใจที่จะทำอีกรีเปล่า ไม่..พริ้อๆ.....ภาษาใต้ เขาว่านั่น ฉันเห็นเป็นเรื่องธรรมดา

ไม่สงสัยอย่างที่ท่านเป็นหรอก รูปปั้นจะยุบ จะพัง จะสลาย มันไม่เกี่ยวกับฉัน ฉันมีหน้าที่ปั้น ก็ปั้นไป ไม่มี หน้าที่สงสัยและเสียใจ

ท่านจะถูกระโดดลงมาเล่นอีก สักร้อยครั้ง ฉันก็ป็นขึ้นมาใหม่ ไม่เป็นไร ไม่เสียอกเสียใจ รำไห้ใด ๆ อะไร
ทั้งนั้น ท่านโดดลงมาบ่อยๆ เดี่ยวท่านก็เหนื่อย

เมื่อเหนื่อย เดี่ยวท่านก็จะนั่งเฉยๆ ให้นั่งป็นเองแหละ นี่ฉันก็ยังถามท่านอยู่เลยว่า ไม่กระโดด เอาหัวลงไป
ปักพื้นอีกหรือ เห็นท่านนั่งนิ่งเฉยๆ

ไม่ค่อยจะโดดลงไปแล้วนี่ พวกท่านทั้งหลาย ก็เลยหาว่า ฉันมันเพี้ยน เพี้ยนไปแล้ว ในโลกนี้ ไม่มีใคร ใดๆ คน
ไหน คิดอย่างนี้ ทำอย่างนี้

คนเราจะมามัวนั่งเสียเวลาทำไม กับอะไรที่มันเกิดขึ้น ช้ำๆ ซากๆ มานี้ มานั่งฟังตรงนี้..... ฉันจะคุยอะไรให้ฟัง
แล้วอย่าสงสัยนะ !

ปกติ คนเรานี้ มักจะฟังใจอะไร อย่างใดอย่างหนึ่ง จดจำในใจไว้เสมอ เมื่อผิดเพี้ยนไปจากจดจำ เราก็เลยตำหนิ
เมื่อตำหนิก็สงสัย

รูปองค์ปฎิมา เราถูกใจ ชอบใจ เราก็ดูชื่นใจ แสดงออกมาในลักษณะพึงพอใจ มาวันหนึ่ง รูปองค์ปฎิมา
กระโดดลงมาไ้ก้ไค้ หัวหัก ปักพื้น

เราเสียใจรำไห้ ทูรนทูราย รับไม่ได้ ที่เห็นมันเปลี่ยนไปอย่างนั้น ก็อึดอนถูกใจ ชอบใจ ชื่นใจ มันก็องค์นั้น
ไม่ใช่หรือ พออึดอนเศร้าใจ

เสียใจ ทูรนทูราย ไม่ยอมมทุเลาเบาบางและจางคลาย ก็อึดองค์นั้นอีกไม่ใช่รี มันก็สิ่งเดียวกัน อันเดียวกันนั้น
แหละ จะไปเศร้ากันทำไม

จะนั่งอยู่บนแท่น หรือตะแคงแอ้งแม้ง มันก็เรื่องของวัตถุ เอาใจเข้าไปรวม ไปประสานกันทำไม ให้ทุกข์ระทม
เป็นเพราะเราไม่ยอม

ถอดถอน ความทรงจำอันเก่า ที่เคยจำเอาไว้ ทั้งที่มันเป็นอดีตไปแล้ว ภาพนั้นมันผ่านไปแล้ว ตอนนี้ รูปองค์
ปฎิมาท่านนอนหัวทิ่ม คอเบี้ยว ไหล่ยุบ

นี่ภาพใหม่ สดๆ ชิงๆ เห็นไหม? นั่นภาพปัจจุบัน ไม่ชอบรีของใหม่ๆ รับไว้สิ ! ใ้ที่สวยๆ ถูกตา ถูกใจ มันดับ
มันสลายไป

ตั้งแต่ตอนองค์ท่านกระโดดลงมาวิ่งเล่นแล้ว นี่ ! รับรู้สภาวะ รูปลักษณ์ใหม่ ภาพใหม่ ไฉไลในปัจจุบัน ไม่ได้รี
งใจ มันถึงได้เกิดอาการช็อก

ไม่น่า....! เป็นไปไม่ได้ รับไม่ได้ ต้องไม่ใช่เช่นนี้ อีต่อนแรก แม่่ง!....รับได้ แปลกใจ สงสัย ชื่นชอบ อีตอนหลัง
รับไม่ได้ หดหู่ ตกใจ ดิ้นรน ทูรันทุราย

ใจมันไปปักอยู่กับปลั๊กเก่าๆ ซึ่งเป็นเพียงเงาของความจำ ไม่ยอมสลาย ยอมรับความเปลี่ยนแปลงไปตามกาล
ไม่รู้อะไร นันมันอดีต อดีตนะ อดีต

ไปเสียใจกับเงาของอดีต ทำพอมึงเธอละ ! ก็อดีตที่ทรงจำ ไม่ใช่เธอละ ที่ทำให้เรารู้สึก ถูกอกถูกใจ ชื่นใจ รักแม่่ง
! จนไม่มีใครชิบหาย โคตรรักเลย

พอผ่านมาปัจจุบัน ที่เป็นอยู่ ที่รู้้อยู่ ที่เห็นอยู่ ดันมาเสียใจ เศร้าใจ ร้องไห้ ร้องไห้ กับภาพความทรงจำใน
อดีต ที่เคยถูกใจ ชื่นใจ อิมเอมใจ

เอาสิ่งความทรงจำ ที่ถูกใจ ชื่นใจ กลับมาโศกเศร้า ไอนี้แหละ มันเพี้ยน พวกแกบ้ากัน รีเปล่า ! สิ่งเดียวกัน
แต่ต่างกาล ต่างรูป

มีทั้งเสียใจ เศร้าใจ ถูกใจ ชอบใจ ดีใจ สุขใจ รักและจงเกลียด จงชัง ทำไมคนเราเพี้ยนไปขนาดนั้น เป็นความ
เพี้ยนเรื้อรัง ต้องพยายามมาคิด !

เราไปยึดมั่น ถือนั่น ในเรื่องเก่าๆ ของอดีต ไม่ยอมปลด ไม่ยอมปล่อย ใจเราเลยเป็นทุกข์ เมื่อมันเปลี่ยนไป
เรายอมรับความเป็นจริงไม่ได้ รับไม่เป็น

เพราะเราไม่รู้ ดูไม่ออก..... ว่าอะไรคือ ความจริง อะไรคือสมมุติ เรายึดสมมุติ ว่าเป็นความจริง เลยยิ่งมั่วกัน
ไปใหญ่ ความจริง

อันเป็นกฎของโลก หรือที่เรียกว่า “สัจธรรม” มันเป็นของมันเช่นนั้นเอง มันจะพังหรือคงรูป เท่าที่เห็นอยู่
มันก็เป็นของมันเช่นนั้นแหละ

มันมีองค์ประกอบตามกาล ให้มันเปลี่ยน ให้มันแปลง ไปจากสภาพเดิมๆ ของมัน แต่เรานั้น ! ไม่ยอม
เปลี่ยน.....ถูกเป็นของกูอย่างนี้ ใจไม่ยอมรับสิ่งใหม่ๆ

ถ้าไม่ใช่สิ่งที่รู้ ที่จำ ต้านแย้งทุกเรื่อง จะต้านมาก ต้านน้อย ก็ขึ้นอยู่กับกาลเทศะ ถูกใจก็ต้านน้อย ไม่ถูกใจ ก็
ว้ากแตก เป็นเพียงปลา ไหลตามคลองไปหาปลายน้ำ ไหลไปพร้อมกับขี้ที่มันผ่าน หมักตัวไหลไปกับ น้ำขี้มัน
แหละ นึกว่าของดี ยิ่งไหลลงไปลึก ขี้ยิ่งเยอะ แยกไม่ออก ไหนขี้ ไหนปลา

ทั้งที่ตนมีครีบ มีหาง ดันไม่ยอมว่ายทวนขึ้นไปหาต้นน้ำ น้ำที่บริสุทธิ์ ยิ่งว่ายทวน ขี้ก็ยิ่งน้อย ไม่เอาละ น้ำมัน
ดีไป รับไม่ได้

คิดว่าตัวเองนี่แหละเป็นขี้ ลอยไปกับขี้ ดีกว่าว่ายทวนขี้ หลีกขี้ ไปหาน้ำบริสุทธิ์ ไม่ยอมรับสิ่งใหม่ๆ ที่ไม่ได้ตั้งใจ
ใจ จะเอาที่ตามใจ มันก็ขวางโลกกันเท่านั้น !

อะไรที่ผ่านไปแล้ว ก็ปล่อยมันไป จะหวนมาก็ยอมรับ ไม่หวนมาได้ตั้งใจ ก็ไม่เป็นไร มีความทรงจำไว้แล้ว มัน
จะเกิดอะไรขึ้นมาใหม่ๆ

ก็อย่าเอาอะไรในใจเก่าๆ เข้าไปเทียบ เทียบเคียงกันเมื่อไหร่ ถูกใจกับไม่ถูกใจ ก็เลยเกิดกันเท่านั้น ! ถูกใจก็
เป็นค้นหา ไม่ถูกใจก็เป็นค้นหา เฉยๆ ก็เป็นค้นหา

โอ้...จะทำไมดิฉัน ! ค้นหาเป็นกิเลส นำทุกข์มาให้ เดินหน้าก็ไม่ได้ ถอยหลังก็ไม่ได้ เฉยๆ กลางๆ ก็ไม่ได้ ทุกข์
ใจทั้งนั้น ไม่ทางใด ก็ทางหนึ่ง

จะเอาไง ! “ก็ยอมรับแหม่งไป ก็หมดเรื่อง” ถูกใจมันก็เกิด ไม่ถูกใจมันก็เกิด เฉยๆ มันก็เกิด เครียดมันก็เกิด
ไม่เครียดมันก็เกิด

เศร้าใจมันก็พัง ไม่เศร้าใจมันก็พัง เป็นฉัน ฉันเลือกข้างไม่เครียดและไม่เศร้า เศร้าไป เครียดไป มันก็เกิดไป
แล้ว ของเก่ามันดับไปแล้ว

จะไปก่อขึ้นมาให้เศร้า ให้เครียดทำไม เอาของใหม่ดีกว่า ของใหม่ที่ดูว่าพัง ไม่เหมือนเก่า มันไม่มีอะไรพัง มัน
พังที่ใจ มันไม่ยอมรับ

มันไม่ยอมรับว่า สรรพสิ่งใดๆ ย่อมพังไปเป็นธรรมดา มันเศร้าเสียใจ เพราะไม่ยอมรับกฎเป็นจริง มันจะไม่
ยอมให้พัง มันจะคงไว้อย่างนั้น

มันบ้าไปแล้ว ! รูปเดิมเป็นยังไง ฉันไม่เกี่ยว รูปปัจจุบันเป็นยังไง รับได้ ไม่เห็นแปลก แต่ก่อน รูปที่ชื่นใจ มัน
ก็ไม่มี พอมีแล้วมาเศร้า

เพราะรูปที่ถูกใจมันเปลี่ยนไป มันก็บ้าเท่านั้นเอง ถ้าเป็นเช่นนี้ ไม่ต้องไปบั้น ไปทำมัน ให้มี ให้เป็น ขึ้นมา ไม่ดีกว่าอะ! ในเมื่อมี เมื่อสร้างขึ้นมาแล้ว ก็ต้องทำใจยอมรับ กับในสิ่งที่มี และที่เป็น ว่ามัน “เปลี่ยนแปลง” ยอมรับและรู้จักมันให้ได้ ในทั้งสองฝ่าย

ว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใด เกิดขึ้นมาได้ มันก็ดับสลายได้เป็นธรรมดา ถ้าไม่ยอมรับ ไม่ยอมเข้าใจในกฎข้อนี้ ท่านก็จะโดนโลกฝ่ายด่ามันรังแก

เมื่อสิ่งใด สิ่งหนึ่ง เกิดขึ้นมาสิงภายในใจแล้ว ไปยึดจมปลัก ดักดาน อยู่กับสิ่งนั้น มันก็ยอมเสวยทุกข์เป็นธรรมดา ด้วยใจที่มันยึดเอาไว้

ไม่ยอมรับการสลาย การพราว การจาก การไม่ได้ตั้งใจ ในสิ่งที่ตนต้องการ ซึ่งเป็นธรรมดาของโลก ไม่ยอมรับกฎของโลกที่เป็นธรรมดา

ความเศร้าโศก เสียใจ โศกาอาดูร ร่ำไห้ ดิ้นรน ทูรันทุราย มันก็บังเกิดแก่จิต เมื่อยอมรับไม่ได้ รับไม่เป็น มันก็เป็นไฟ ไฟที่แผดเผาโลกทั้งใบให้ไหม้เกรียม

แต่คนโดนเผา ไม่ยอมรู้สึก มันยังคงตะแบง ด้วยความหน้าดำ หน้าเกรียม ด้วยไฟที่แผดเผาอยู่ในใจ มันไม่ได้เร่าร้อน แสดงออกทางผิวหนัง

แต่เป็นทางใจที่ลุกเป็นไฟไหม้เกรียม เกรียมเพราะไฟมันเย็น มันไม่ร้อน ปวดแสบ อย่างไฟเผากาย ไฟที่เผาใจ มีเจ็บแสบแผดไหม้ ไปทั่วโลก

ไฟที่ลุกขึ้นมาแล้ว มันเผาไปทั่วโลก มันเกลียดโลก มันจะทำลายโลกทั้งใบ ด้วยไฟที่มันสุ่มทรวง พวกมีแต่ไฟ เต็มไปด้วยความเร่าร้อน

ในนั้นไม่มีกาย มีแต่ใจที่โดนแผดเผา ขุมที่น่ากลัวที่สุด ทรมานที่สุด อยู่เสวยกันยาวนานที่สุด คือ นรกเย็น เป็นไฟเย็น มันเย็นชะจนร่างสลาย

ทูรันทุรายกว่าไฟร้อน ไฟร้อนยังได้แหกปาก โดนไฟเย็นเข้าไปมันหุบปาก อ้าไม่ออก มันเย็น เย็นชะลั่นแยกไปทั่วกาย ไร้ซึ่งความสว่างใดๆ

มีแต่ความมืดมิด กว้างใหญ่ ตัวเองก็ไม่เห็น ใครๆ อะไรก็ไม่เห็น มีแต่ความรู้สึก ต้องกัดกินกันเอง ไม่รู้ว่าใครเป็นใคร นายนิรยบาล ยังไม่ยอมไปคุม

สัตว์นรกเหล่านั้น อยู่ด้วยตัวเอง ไฟเย็นมันน่ากลัวอย่างนี้ เราไปอยู่กันไหม ! โลกนัตร์นรก ชุมที่แปด เลย
อเวจีไปชุมเดียว ตีตัวไปด้วยการทำใจชั่ว ช้ำซาก

ขึ้นรถทัวร์หลังสถานีชั่วในใจ ไปด้วยกันไหม ให้อั้วพวกใจชั่ว ! ผัวเรา เมียเรา เพื่อนเรา หรือใครๆ แม้แต่วัตถุ
สิ่งของใดๆ ตอนถูกใจ ดีใจ ก็ไปอย่างหนึ่ง

ตอนไม่ถูกใจ เสียใจ ก็ไปอย่างหนึ่ง มันก็สิ่งเดิมๆ นั้นแหละ ยอมรับมันไม่ได้หรือ หรือจะเอาใจของเราเป็น
ใหญ่ หากเราวางความทรงจำเดิมๆ

ที่เคยมี ที่เคยเป็น ด้วยความเข้าใจ ตรงตามความเป็นจริง ว่ามันมีกฎแห่งความเปลี่ยนแปลง ไม่แน่นอน ไม่
มั่นคง ไม่มีอะไรใดๆ ได้ตั้งใจตลอดไป

เมื่อมาประสบพบเจอกับเหตุการณ์ อีกสภาพหนึ่ง พลิกไปจากรูปลักษณ์เดิม ความทรงจำแบบเดิมๆ เรียนรู้
ยอมรับมัน เราก็จะไม่ทุกข์ร้อน ไม่ได้โกรธ

มันจะสิ้นความสงสัย ไม่ใช่สิ้นสงสัยใคร ให้สิ้นสงสัยในใจตน สิ้นสงสัยในใจตนเมื่อไหร่ ก็ไม่สงสัยอะไรใดๆ
ใครๆ ทั้งนั้นแหละ

ยอมรับกับมันในสิ่งที่มี ที่เป็น ว่ามันเป็นของมันเช่นนี้ เป็นธรรมดา มันเป็นของมันเช่นนั้นแหละ โลกใบนี้มัน
เป็นอย่างนี้ ไม่มีอะไรแน่นอน

ไม่มีอะไรได้ตั้งใจเสมอไป อย่างที่ใจคิดหรือ ความสงสัยก็จะไม่เกิด มันจะเกิดแต่การยอมรับกฎแห่งความ
จริง ที่ พระพุทธองค์บรมครู

ได้ทรงค้นพบ ด้วยสติและปัญญา อันสูงสุดของมวลมนุษยชาติ พระพุทธองค์ จะทรงค้นพบหรือไม่พบ จะมี
พระพุทธองค์ หรือไม่

ความเป็นจริงของกฎเหล่านี้ มันก็มีอยู่ มันแทรกซึมในกระแสโลกแห่งใจเรานั้นแหละ มันมีของมันอยู่อย่าง
นั้น เพียงแต่ไม่มีใคร ไปค้นพบตัวมัน

เราตกเป็นทาสของมันจนเป็นโรคเรื้อรัง ชอบใจก็เป็นโรคหิว หรือโรคโง่ อยากได้ อยากมี อยากเป็น ไม่ชอบ
ก็ผลักไส ต้านทาน

เกรี้ยวกราด หรือ โกรธ ออกลูกออกหลาน เป็นพยาบาล อาฆาต จ้องล้าง จ้องผลาญ ไปโน่น ! โจรเรื้อรัง มีเผ่าพันธุ์ มีแดนเกิด

มีถิ่นกำเนิดมาจากความ “เพี้ยน” เพี้ยน แม่งทั้งโลก เพี้ยน ก็คือ เอียง ไม่ตรง วกวนอยู่กับกระแสและอาการ ที่เป็น ออกไปจากกรอบไม่ได้

จมอยู่ในปลัก หมักอยู่ในซี้ ว่าเป็นของดี ของเลิศ โลกเขาเรียกว่า “หลง” ไอ้หลงนี่แหละ เพี้ยน เพี้ยนหนักไปทางถูกใจ ก็เป็น โลก

เพี้ยนหนักมาทางไม่ถูกใจ ก็เป็น โกรธ รากเหง้า เหล่ากอ มาจากไอ้ใจที่มันเพี้ยนๆ นี่แหละ ใครจะเรียกตามบาลีว่า โมหะ โมหะ ไม่สน ไม่ใช่ภาษาสมมุติที่พ่อแม่สอน

ฉันเข้าใจของฉันว่า ไอ้หลง นี่แหละ คือ ไอ้เพี้ยน ที่อยู่ในบ้านฉัน เป็นไอ้ตัววิปลาสทางจิต ถอดถอนมันออกไม่ ค่อยได้ มันหยั่งราก

ฝังลึก ยึดแน่น ปักก็ก จมลึก ลงไป ในแก่นใจโน่น ถอนยาก ให้น้ำ ให้อุบาย ให้อาหารมันตลอดเวลา ไม่เคยคิด ถอดถอนมัน เราเลยมีวิถีชีวิตเป็นมาอย่าง งงๆ เพี้ยนๆ ไปตามกระแสใจ

ถูกใจก็ชอบไปซะหมด ไม่ถูกใจ ก็ไม่ชอบไปซะหมดเช่นกัน ถูกใจบ้าง ไม่ถูกใจบ้าง ก็ชอบบ้าง ไม่ชอบบ้าง มันเพี้ยนๆ อยู่อย่างนี้

ไอ้อาการหัวเราะ มันก็เพี้ยน ไอ้ที่ร้องไห้ มันก็เพี้ยน นั่งร้องเพลงแหกปาก มันก็เพี้ยน เจ็บเหงาเศร้าซึม มันก็เพี้ยน เพียงแต่อาการต่างๆ เหล่านี้

มันเพี้ยนซะจนเป็นธรรมดาของโลก เราไม่เคยรู้สึก รู้ตัว ว่าเรามันเพี้ยน กระแสกลืนอายุแห่งความเพี้ยน มันก็เลยแผ่ครอบคลุมใจสัตว์ไปทั่วโลก

เมื่อมีพุทธศาสนาเกิดขึ้น ไอ้ที่ใครๆ ชมว่าสวย ก็บอกว่าไม่สวย ที่ใครๆ ต่างก็เอา ดันไม่เอา ไอ้ที่ใครๆ บอกว่าดี ก็ไม่ดี ไอ้ที่ไม่ดี ก็บอกว่าดี

เอ๊ะ ! พุทธศาสนา มันย้อนเกล็ด ทวนน้ำ ทวนกระแสไปซะหมด ไม่ไหลไปอย่างที่โลกเขาเป็น เพราะ จอมศาสดา ทรงเข้าใจแล้วว่า โลกนี้มันเพี้ยน

มันเพี้ยนไปจากความเป็นจริง อย่าไปมุ่งหวังในสิ่งใดๆ ให้แน่นอน มันไม่มี แต่ความเป็นจริง..... ในปัจจุบัน หรืออดีตที่ผ่านมา และต่อไปในอนาคต

โลกนะ มันไม่เพี้ยนหรอก เพราะเขาเป็นกันของเขาอย่างนั้น คนที่มองโลกเพี้ยน ก็เป็นสาวกของ พระพุทธองค์ นี่แหละ และเป็น ฉันทะ นี่แหละ ที่เริ่มเพี้ยน

ซักเพี้ยนๆ ไปจากโรค เอ๊ย ! โลก ที่เขาเป็น ลัทธินี้ เพี้ยนมาตั้งสองพันห้าร้อยกว่าปีแล้ว ไม่ยอมเอาอย่างที่โลกเขาเป็น โลกบอก มีเงินดี เจ้าลัทธิบอกไม่ดี

โลกบอกว่า นี่ สุข เจ้าลัทธิบอกว่า ทุกข์ นี่ มันเพี้ยนกันมาอย่างนี้ มันนานมากจนสาวกรุ่นหลังๆ เขาไม่ค่อยจะเพี้ยนกันแล้ว

เจ้าลัทธิบอกว่า การสะสมไม่ดี สาวกบอกว่าดี มากมากไม่ดี สาวกบอกว่าดี ทำไปตามกระแสใจมันไม่ดี สาวกบอกว่าดี สาวกบอกว่า โลกเขาเป็นอย่างนี้

ถ้าไม่ดี เราก็อเพี้ยนไปจากโลก ไปขวางโลกเท่านั้นเอง แต่ฉันทะ ขอเป็นคนเพี้ยน ขอเพี้ยนตาม พระบรมครู เพราะมองเห็นความเพี้ยน ที่ พระบรมครู มอบให้

มันเพี้ยนได้ถึงใจกิเลส จริงๆ คนเรามักจะฝังใจกับอะไร ใดๆ ที่เราเป็น ที่เรามั่นใจ โดยไม่รู้ว่า ไร้ที่เราเป็น เรา มั่นใจ มันเกิดโทษแก่เราได้

ฉันทะเล่านิทานให้ฟัง ก่อนจาก ซักเรื่อง ! มีหมอดูอยู่ผู้หนึ่ง เป็นคนมีชื่อเสียงมาก แก้มักจะทำนายทายทัก ใครๆ ได้แม่นยำ

มาวันหนึ่ง เป็นวันเกิด ลูกศิษย์ ลูกหา ต่างก็พากันมาอวยพร และเอาของขวัญใส่กล่องมามอบให้ เป็นการ แสดงน้ำใจ ลูกศิษย์คนหนึ่ง ทางบ้านมีอาชีพทำร่ม ก็เอาร่มมาฝาก

อีกคนชายเครื่องใช้ไฟฟ้า ก็เอาเครื่องใช้ไฟฟ้า เป็นของขวัญมากฝาก ต่างคน ต่างก็มักเอาสิ่งของ ที่ตนดำเนินชีพนั้นแหละ นำมาเป็นของกำนัล

เหตุเพราะพวกเขา รวยกันขึ้นมาได้ ก็เพราะได้อาจารย์ผู้นี้แหละ เป็นผู้ชี้ทางประกอบอาชีพให้ ! ศิษย์คนหนึ่ง ดำเนินชีวิตด้วยการเปิดร้านขายไวน์ จากต่างประเทศ

เดินเข้ามา ให้ลูกชายถือของขวัญ อาจารย์หมอดู เข้าไปทักทาย นั่งลง รับของขวัญจากมือ ต่อหน้าหนูน้อย หนูน้อยยกของขวัญขึ้นชู ส่งให้ แล้วถามว่า

“ปู่ รั้มัย ทายดู ว่าหนูจะให้อะไรปู่” ปู่หมอดู ทำเป็นแก้งคิดหนัก เอาของขวัญขึ้นมาเขย่าเล็กน้อย มีน้ำไหลซึมออกมา ปู่เห็นแล้วยิ้มว่าเป็นน้ำไวน์ แต่ไม่ตอบ

“เอ ! สงสัยจะเป็น ว้อดกำ มั่ง” หนูน้อยส่ายหน้า “ผิด” ปู่ยิ้มกริ่ม “จั้นเป็น เหล้าจีน” หนูน้อยก็ยังส่ายหน้า “ผิด” “จู้ๆ ! สงสัยวิชาหมอดูของปู่ เสื่อมชะแล้วมั่ง เมื่อมาเจอกับพ่อหนูน้อย”

ปู่พูดให้หนูน้อยดีใจ เอานิ้วมือไปกวาดน้ำไวน์ที่ซึมออกมา แล้วดูดอมไว้ในปาก เลียนิ้วไป เลียนิ้วมา “เฮ้ ! กลิ่นหยั่งจี้ รสชาติ หยั่งนี้ สงสัยจะเป็นไวน์ชั้นดี หรือไม่ใช่ น้ำ !”

พูดไป ตอบไป ทำหน้าแบบแก้งจนปัญญาต่อเจ้าหนูน้อย แล้วปู่ก็ยกกล่องของขวัญ ดูดไวน์ที่ซึมออกมาตามขอบ ชะเกลี้ยง

แล้วตอบอย่างแก้งๆ แพ้ว่า “สงสัยจะเป็นเยี่ยวหมา ละมั่ง ไข่ไหมล่า พ่อหนูน้อย” หนูน้อยส่ายหน้า “ผิด” “ปู่ตอบผิด” “ไม่ใช่ไวน์ ไม่ใช่เหล้า ไม่ใช่เยี่ยวหมา”

“แต่เป็นลูกแมว” “และสงสัยว่ามันคงจะฉีราดออกมา ตอนปู่ เขย่า” ปู่ ??? นิทานเรื่องนี้ ท่านว่าใคร เขียน คนแต่งเขียน ผู้ฟังเขียน ปู่เขียน หรือเด็กน้อยเขียน

ถ้านำออกมาขายาก็จะไม่จบ คนเราเขียนมาอย่างนี้ เพราะหลงและตริกตรองในอาการที่มี และที่เป็น ติดอยู่กับการคาดคะเน คาดการณ์

ว่ามันเป็นอย่างนั้น มันเป็นอย่างนี้ และคิดว่าตัวเองรู้ดี เป็นผู้ทรงภูมิ จึงขาดสติ ไม่ระมัดระวังตัว ดูว่าเด็กน้อยไม่มีพิษสง ความเป็นจริงมันอาจจะไม่ใช่อย่างที่ท่านคิด

เมื่อมันพลิกไปอีกด้าน หากคัดค้าน ท่านก็เขียน ถ้ายอมรับ ท่านก็เขียน มันอยู่ที่ว่าใครมองใครเขียน ที่มันเขียน เพราะโลกมันหาความแน่นอนของมันอะไรไม่ได้

อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ ได้บอกมาในหนังสือเล่มหนึ่งว่า หากทฤษฎี ควอนตัมฟิสิกส์ ที่เขามีส่วนร่วมในการขยายแนวความคิด แยกออกไปจากฟิสิกส์

สมัยเก่า ในเรื่องของ อิเล็กตรอน ที่เป็นโครงสร้างของอะตอม ที่เคยเชื่อกันว่าเป็นหน่วยเล็กที่สุด มากกว่า 2,000 ปีนั้น เป็นจริงตามแนวทฤษฎีความคิด

โลกนี้ก็จะเต็มไปด้วยความเพี้ยน เพี้ยนแม่งทั้งโลก มันหาความแน่นอนอะไร ไตๆ ไม่ได้เลย ไม่มีอะไร ไตๆ สสารหรือพลังงาน

มายืนยัน ยอมรับความแน่นอนของโลกใบนี้ได้เลย มันเพี้ยนตั้งแต่ ระดับจุลภาค ยัน มหาภาค ครอบคลุมจักรวาล ไอ้ที่เคยคิดว่าใช่ ชักไม่แน่ใจซะแล้ว

มันพลิกมา พลิกไป ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขแห่งการกระทำ ถ้ามีเวลา ฉันจะมาขอดเกล็ด ออกมาถึงทฤษฎีนี้ ให้พวกท่านฟัง แล้วท่านจะเข้าใจว่าทำไม อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ จึงบอกว่า

โลกนี้ หากเป็นไปตามนั้น มันก็ยุ่งเหยิง เต็มไปด้วยความเพี้ยน ! ท่านเพี้ยนหรือโลกเพี้ยน อย่าเพิ่งไปตัดสินใจเอาเป็นว่า ที่แน่ๆ

ฉันนี่ เพี้ยนไปจากโลกเพี้ยนๆ ใบนี้แล้ว ก็แล้วกัน....

